

A kényelmes élet réme

PRÓZA - LXIII. évfolyam, 29. szám, 2019. július 19.

Kilenc előtt öt perccel bent vagyok, de fél tízig általában nem történik semmi, kávézgatunk, a főnököt leghamarabb tíz körül látom, de gyakran csak ebéd után. Az ebédre háklis vagyok. Sok mindent elviselek az életben, családot, hülye főnököt, hisztériás ügyfelet, de az éhséget nem. Ha déli tizenkettőig nem jutok táplálékhoz, jobb, ha senki nem merészkedik a közelembe. Mégis vannak esetek, amikor a főnök vagy Kerstin, a kontrollingcsoport vezetője éppen nálam ül, amikor indulnék, és valami halaszthatatlan és létfontosságú ügyben kell egyeztetnie velem. De ez vis maior, kivédhetetlen, ez ellen nem tehetek semmit. Carlos szerint, aki a legjobb cimborám a cégnél, Kerstin belém van zúgva, ezért jár át ennyire gyakran. De Carlos mindenkit megdugna, aki mozog, szóval hiba lenne ezt komolyan venni. Kerstin, bár világhírű dudái vannak, egyébként sem az esetem.